Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 131 840 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabisch sprekende Berber te zijn afkomstig uit Algiers. U zou tot het eerste jaar secundair onderwijs naar school zijn gegaan. Vervolgens zou u ongeveer zes jaar in een drukkerij gewerkt hebben. Daarna zou u iets minder dan twee jaar bij een vriend gewerkt hebben in de schoonmaak- en onderhoudssector. U zou zich in 1995 – 1996 als minderjarige samen met een aantal vrienden schuldig gemaakt hebben aan 'criminele feiten' (rijden onder invloed, rijden zonder rijbewijs, deelname aan gevechten). U zou als minderjarige nooit zijn opgesloten, maar u zou zich steeds bij het Commissariaat te Hussein Day hebben dienen aan te melden om het register te tekenen als teken van uw aanwezigheid. U zou vernomen hebben dat uw vrienden

opgesloten werden voor de delicten uit het verleden waardoor u in 2009 het land zou hebben verlaten met het paspoort van uw broer. U zou via Turkije naar Griekenland zijn gereisd om vervolgens via Italië en Frankrijk zich in de zomer van 2010 in België te vestigen. U zou namelijk tijdens de Gentse feesten van 2010 een Slovaaks meisje, genaamd Holubova Erika, hebben leren kennen. In Frankrijk zou u via uw moeder vernomen hebben dat u tot vijf jaar gevangenisstraf bent veroordeeld omwille van het behoren tot een criminele bende.

Sinds 2011 hebt u zich hier in België schuldig gemaakt aan criminele feiten. U werd op 16 maart 2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent. Op 26 november 2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld.

U heeft nooit gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die u betekend werden respectievelijk op 9 november 2011, 27 november 2011, 29 maart 2012 en 26 februari 2013 (met inreisverbod van 8 jaar).

Toen u in de gevangenis van Dendermonde zat heeft uw raadsman op 11 december 2012 een regularisatie op basis van artikel 9bis aangevraagd. Op 14 februari 2013 werd het verzoek onontvankelijk verklaard.

Op 30 mei 2013 werd u aangehouden door de Leuvense politie en werd u naar de gevangenis van Leuven overgebracht. Op 10 september 2013 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven.

Op 27 oktober 2013 werd u in vrijheid gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2013 bent u samen met Holubova Erika, een meisje dat u hier had leren kennen, naar de stad Gent gegaan om een contract van wettelijk samenwonen af te sluiten. Op dat moment leefde u niet samen met Erika en gaf u aan de stad Gent mee dakloos te zijn.

In maart 2014 ging u naar het Algerijnse consulaat-generaal om een paspoort aan te vragen maar op 7 april 2014 werd u meegedeeld dat u vooreerst een vast adres in België diende te hebben, zo stelt u (zie blauwe mapje).

Op 7 augustus 2014 werd u aangehouden omwille van uw illegaal verblijf en dezelfde dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 25 augustus 2014 werd uw eerste repatriëring naar Algerije geannuleerd omdat u zich hier tegen verzet heeft.

Op 15 september 2014 werd een tweede repatriëring gepland, dewelke echter werd geannuleerd omdat u op 12 september 2014 asiel heeft aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U verklaart Algerije in 2009 verlaten te hebben omdat u vreesde opgesloten te worden voor 'criminele feiten' die u als minderjarige had gepleegd in de periode 1995 – 1996 (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3, 6 en 8). U werd als minderjarige nooit opgesloten, maar u diende zich steeds te melden bij het Commissariaat te Hussein Day in Algiers, hetgeen u deed (gehoorverslag CGVS, p. 3). U zou dan echter vernomen hebben dat een aantal van uw vrienden werden opgesloten en uit vrees dat u hetzelfde lot zou zijn beschoren, bent u het land ontvlucht (zie Vragenlijst dd. 17/09/2014 vraag 3 punt 4 en 5). U wil niet naar de gevangenis in Algerije omdat het niet gemakkelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 8). Expliciet gevraagd waarom het niet makkelijk is om naar de gevangenis te gaan in Algerije stipt u louter aan dat u uw moeder niet kan zien, niet meer en niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van gemeenrechtelijke feiten en zulks ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land hebben verlaten omwille van hun politieke overtuiging, hun etnische origine, hun religie, hun nationaliteit of het behoren tot een

sociale groep. Gezien bovenstaande observaties dient er te worden geconcludeerd, en zoals reeds werd opgemerkt, dat het door u aangehaalde asielmotief niet ressorteert onder de Conventie van Genève.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Vooreerst dient opgemerkt dat u niet bij machte bent uw bewering dat u intussen tot vijf jaar zou zijn veroordeeld te staven en dit terwijl u hiervan al sinds uw verblijf in Frankrijk in 2010 van op de hoogte zou zijn. Mocht dit effectief het geval zijn geweest dan kan er toch van uit worden gegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld hieromtrent enig bewijs te vergaren, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u van deze veroordeling, en zoals reeds werd aangestipt, al sinds 2010 op de hoogte was. Bovendien dient opgemerkt dat u, die al sinds de zomer van 2010 hier verblijft, pas op 12 september 2014 asiel hebt aangevraagd en dit pas nadat er gepoogd was u te repatriëren. Deze houding doet vermoeden dat u deze repatriëring wenste te verijdelen, niets meer en niets minder. Bovendien hebt u ook in andere landen waarin u hebt verbleven nooit asiel aangevraagd (zoals onder andere in Frankrijk), wat andermaal een indicatie is dat u internationale bescherming niet strikt noodzakelijk achtte (Verklaring DVZ punt 22, gehoorverslag CGVS, p. 4). U naar de reden gevraagd waarom u hier nooit eerder asiel hebt aangevraagd, stelt u dat u nooit zou gedacht hebben dat u 'als illegaal' zou opgesloten worden. U gewezen op het feit dat uw advocaat, op het moment dat u in 2012 in Dendermonde was gedetineerd, een aanvraag tot regularisatie indiende en waarom u toen geen asiel hebt aangevraagd, stelt u er niet aan te hebben gedacht en in de gevangenis zouden ze geen Frans hebben gesproken (gehoorverslag CGVS p. 5 + blauwe mapje). Het hoeft geen betoog dat deze door u aangereikte verschoning totaal niet kan overtuigen.

Ook de vaststelling dat u zich hier tot het consulaat-generaal van Algerije hebt gewend met het oog op het verkrijgen van een paspoort ondermijnt de door u beweerde vrees ten aanzien van de Algerijnse autoriteiten. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat er in Algerije geen vingerafdrukken bestaan, enkel de naam. U erop gewezen dat de autoriteiten uw naam toch kunnen nagaan, geeft u aan dat na zes jaar de wetten zijn veranderd. Gevraagd dit te specificeren, stelt u dat u niet bent teruggekeerd en ze bijgevolg niet weten waar u bent (gehoorverslag CGVS, p. 6). Andermaal ontbeert uw antwoord iedere overtuigingskracht: mocht u effectief uw autoriteiten vrezen, dan kan er toch van worden uitgegaan dat u niet een dergelijk risico zou hebben genomen.

In de marge dient er nog te worden opgemerkt dat er de nodige vraagtekens dienen te worden gesteld met betrekking tot uw reisweg en reisdata. Zo verklaart u tijdens uw asielprocedure in 2009 Algerije te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 2), terwijl u voor de aanvraag van een wettelijk samenwonen aan de stad Gent heeft verklaard dat u in 2013 reeds drie jaar in België verbleef, maar reeds acht jaar uit Algerije weg was (zie blauwe mapje document dd. 25/11/2013).

De door u neergelegde Algerijnse identiteitskaart en geboorteakte tijdens uw voorgaande procedures hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u afkomstig bent uit Algiers. Uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4; §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep
2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 51/4, §1 en §2, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 20, §1 en artikel 27 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uitprint over *prison conditions* van www.refworld.org.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van gemeenrechtelijke feiten. De bestreden beslissing oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde redenen om zijn land te verlaten niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Dit motief wordt door verzoeker geenszins betwist zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2.2. In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden benadrukt dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partij gaat er aldus verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897).

2.2.2.3. Verzoeker betoogt voorts dat: "*Het is wel degelijk aannemelijk dat verzoeker straffen heeft opgelopen in zijn thuisland. Immers sedert verzoekers kort verblijf in België werd verzoeker op 27 november 2011 op heterdaad betrapt op zakkenrollerij. Op 16 maart 2012 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot 3 maanden gevangenisstraf met uitstel. Op 29 maart 2012 werd hij staande gehouden op verdenking van gauwdiefstallen. Op 26 november 2012 werd hij opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank in Dendermonde. Op 19 september 2013 werd*

hij door de correctionele rechtbank in Leuven veroordeeld tot 13 maanden gevangenisstraf. Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij geen brave jongen is die in de pas loopt. Derhalve is het meer dan reëel dat hij inderdaad ook in Algerije dergelijke gewoonten had. Hij heeft deze slechte gewoonten meegenomen naar België. Uit de veroordelingen dat hij in België heeft opgelopen is het aldus met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat hij inderdaad in Algerije is veroordeeld tot een gevangenisstraf. (...) Verzoeker heeft aangebracht dat hij naar de gevangenis moet in Algerije. Het is dan ook aan het CGVS to dispel any doubt about it. Het motief dat het CGVS aanwendt dat hij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd kan de beslissing niet schragen. Het CGVS stelt uiteindelijk enkel en alleen dat hij asiel heeft aangevraagd teneinde zijn repatriëring te verijdelen. Het commissariaat generaal dient tezamen met verzoeker aan feitenvinding te doen teneinde het risico op ernstige schade uit te sluiten. Dit komt tot uiting uit artikel 4.1 en 4.2 richtlijn 2011/95/EU. De vertaling van dit artikel in te vinden in artikel 27 KB CGVS. Het CGVS dient via een vertrouwensadvocaat of via de ambassade in Algerije na te gaan of er inderdaad een vonnis is tegen verzoeker. Het meer dan normaal dat verzoeker geen kopie heeft van zijn vonnis. Zijn familie kan er niet aangeraken omdat zij verzoeker niet zijn. Vonnissen worden enkel aan de persoon in kwestie betekend. Het CGVS dient via een onderzoek naar de wettelijke bepalingen (strafprocesrecht in Algerije) na te gaan hoe vonnissen en arrest in de strafprocedure ter kennis worden gebracht. Verzoeker wenst op te merken dat strafvonnissen en arrest NIET worden opgestuurd naar de betrokkene maar enkel en alleen persoonlijk worden betekend. Dus het argument dat verzoeker niet beschikt over een kopie van zijn veroordeling kan de beslissing niet schragen inzovere het CGVS geen onderzoek doet naar het strafprocesrecht in Algerije met betrekking tot de kennisgeving en betekening van strafvonnissen en arresten. Zoals hierboven gezegd heeft het CGVS op grond van artikel 27 KB CGVS en artikel 4.1 en 4.2 richtlijn 2011/95/EU de plicht om deze onzekerheid uit de wereld te helpen. Verzoeker herhaalt: indien hij iets aanbrengt is het aan het CGVS om to dispel of any doubt. De raadsman van verzoeker heeft duidelijk aangegeven op het einde van het interview dat verzoeker bang is van de situatie in de Algerijnse gevangenissen. De raadsman van verzoeker heeft op het einde van het interview expliciet verzocht aan het CGVS om informatie over te maken met betrekking tot de situatie in de Algerijnse gevangenissen. Zij is verplicht om dit te doen op grond van artikel 27 KB CGVS. Het commissariaat generaal heeft landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. Doch verzoeker stelt vast dat deze informatie totaal irrelevant is. Verzoeker heeft zelf, via zijn raadsman aangegeven, dat de situatie in de gevangenissen van Algerije dient onderzocht te worden. In de toegevoegde informatie is er niks te vinden over de situatie in de gevangenissen. Verzoeker komt tot te bevinding dat het helemaal niet uitgesloten is dat verzoeker niet blootgesteld zou worden aan vervolging of ernstige schade."

2.2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn beweerdelijke veroordeling tot vijf jaar zelfs met geen begin van bewijs kan aantonen. Terecht oordeelde de commissaris-generaal dat indien dit effectief het geval zou geweest zijn er toch van uit kon worden gegaan dat verzoeker alles in het werk zou hebben gesteld om hiervan enig bewijs te bekomen. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde dat hij van zijn veroordeling reeds op de hoogte is sedert zijn verblijf in Frankrijk in 2010. In redelijkheid kan dan ook verwacht worden dat verzoeker een advocaat in zijn herkomstland contacteert om dienaangaande de nodige bewijsstukken aan te vragen om zijn relaas te staven; minstens dat hij meer informatie zou hebben trachten te bekomen over het proces dat tegen hem gevoerd werd. Verzoeker kan immers niet aangeven wanneer het vonnis in zijn zaak gewezen werd (gehoorverslag, 6). Hoe dan ook verzoeker verklaarde dat zijn moeder hierover post had ontvangen, minstens kan verwacht worden dat hij deze stukken zou overmaken aan de asielinstanties teneinde een begin van bewijs aan te brengen.

Dat er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in verband met zijn beweerdelijke veroordeling blijkt alleen al uit het feit dat verzoeker zich hier tot het consulaat-generaal van Algerije heeft gewend met het oog op het verkrijgen van een paspoort. Een dergelijk initiatief is niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en ondermijnt dan ook wel degelijk de door verzoeker beweerde vrees ten aanzien van de Algerijnse autoriteiten aangezien er toch kan van worden uitgegaan dat verzoeker rekening houdend met zijn veroordeling niet een dergelijk risico zou hebben genomen. De vaststelling bovendien dat verzoeker pas op 12 september 2014 asiel heeft aangevraagd en dit pas nadat er een poging was ondernomen om hem te repatriëren terwijl hij hier al sinds de zomer van 2010 verblijft doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Van iemand die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij hierom verzoekt van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker ook in andere landen met name Frankrijk, Italië en Griekenland waar hij zou hebben verbleven nooit asiel heeft aangevraagd, wat andermaal een indicatie is dat hij internationale bescherming niet strikt noodzakelijk achtte.

De bestreden beslissing stelde ten slotte ook de nodige vraagtekens met betrekking tot verzoekers reisweg en -data. Zo verklaart verzoeker naar aanleiding van zijn asielprocedure in 2009 Algerije te hebben verlaten, terwijl hij voor de aanvraag van een wettelijk samenwonen aan de stad Gent heeft verklaard dat hij in 2013 reeds drie jaar in België verbleef, maar reeds acht jaar uit Algerije weg was.

Gelet op al deze vaststellingen en meer bepaald: (i) verzoeker brengt geen begin van bewijs aan omtrent zijn veroordeling, (ii) verzoeker contacteerde zijn overheden om een paspoort te bekomen, (iii) verzoeker diende slechts een asielaanvraag in na vier jaar verblijf in België en een mislukte poging tot repatriëring en (iv) verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over zijn vertrek uit Algerije kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid besluiten dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kon worden gehecht.

De door verzoeker toegevoegde documenten bij het verzoekschrift over de omstandigheden van het Algerijnse gevangeniswezen zijn om deze reden niet pertinent. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker dienvolgens niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c stelde de bestreden beslissing vast dat: *"Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u afkomstig bent uit Algiers. Uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4; §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict."*
Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. VAN ISACKER